А навън сякаш буря метеше града. Тъй страшен и див бе ревът на тълпата. Обезумели от страх, солунските граждани се тълпяха около дворца и зовяха кралицата с отчаяни викове, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~тъжно еко~~ отразяваха като ужаса на многохилядния град. Кралицата обви в един копринен шал малкия си син - непълнолетния солунски крал Димитри - и се яви в ложата на замъка.

- Свети Димитре! Чудотворецо! Спаси ни!

И хиляди ръце се простираха в гореща молба към големите златни облаци, които закриваха потъмнялата синева на небето. Хладен вятър развяваше черните къдри върху чистото чело на венгерката. И така, с детето в ръце, мрачна и безмълвна, последвана от графа и придворните си, тя слезе долу и сред две крила коленичил народ се отправи към църквата на Чудотвореца.

Като влезе вътре, Маргарита се просна на земята пред гроба на свети Димитър. След това дигна нагоре малкия крал и високо се помоли:

- Ти, който си спасявал Солун от толкова напасти, от глад и мор, от Мавра и Кувера, спаси го и сега. Смили се над невинния младенец... Стори ново велико чудо...

Малкият Димитър се събуди, заплака и цял се сви у майка си. Тогава кралицата го остави, високо се разрида и с отчаяни заклинания почна да удря чело в мраморните плочи, украсени със злато, сребро и безценни камъни, които покриваха гроба. Стари жени се кръстеха и прегъваха треперящите си крака, мъже свеждаха чела пред образа на Чудотвореца и шъпнеха тихи молби.

- Свети Димитре, велики стратеге, градохранителю, отечестволюбче, добропобеднико, хегемоне, славний мъченико, спаси ни сега...

Изведнъж страшен вик проехтя из храма. Една жена се хвърли към гроба на светията и извика:

- Ето! Вижте! Отново плочите овлажняха.